

42). İslâmiyet'teki muska türünden bir geleneği andıran mezuzaya ise kapıların üstüne asılan, evdekileri her türlü belâdan veya uğursuzluktan koruduğuna inanılan nazırlık türü bir nesnedir. İçerisine kutsal kitaptan Şema (Tesniye, 6/4-9), Vehaya (Tesniye, 11/13-21) duaları yazılarak İsrâil Tanrısı Yahve'nin evdekileri uğursuzluklardan koruması beklenirdi. Günlerle ilgili uğursuzluk telakkisine bir örnek olarak av (ağustos) ayının ilk dokuz günü gösterilebilir. Mişna'ya göre (Ta'anit, 4/6) mâbedin yıkılması gibi felâketler bu günlerde vuku bulduğu için bu dokuz gün bütünüyle uğursuz sayılmıştır. Dokuz gün boyunca yiyecek ve içecek tüketme konusunda çeşitli kısıtlamalar getirilmiş, keyif verici her şey en aza indirilmiştir. Gerek Talmud'dan (Sanhedrin, 65^a) gerekse Ortaçağ filozoflarından gelen bilgiler de yahudi mistik çevrelerinde günlerin uğurlu-uğursuz diye ikiye ayrıldığına işaret etmektedir. Levililer'de (19/26) fiil haliyle (te'onen) geçen "me'onen" kelimesi, Talmud âlimlerine ve filozoflara göre günlerin uğurlu veya uğursuz oluşuyla ilgilenen insanlar için kullanılırdı. Ayrıca popüler ve mistik yahudi literatüründe pazartesi gününün uğursuzluğu yaygın bir inanıştır (Tekvîn'de yaratılış kıssasının anlatımında Tanrı, yaratılış günlerini nitelendirirken, "ve iyi olduğunu gördü" şeklindeki ibareyi sadece pazartesi günü için kullanmamıştır). İki köpek arasında kalmak, iki kadın arasından geçmek, iki hurma ağacının ortasında durmak (Talmud, Pesahim 1116) gibi folklorik anlamda zengin çok sayıda uğursuzluk fenomenini bu örneklerle eklemek mümkündür. Kabalacı Yahudilik'te sayıların uğursuzluğuna yönelik birçok hurafe mevcuttur.

Yahudi monoteizminin bir versiyonu olarak ortaya çıkan Hıristiyanlık'ta fenomenlerin uğurlu-uğursuz diye ayırımına erken dönemde rastlanmaz. Ahd-i Cedid'de Pavlus'un bu ayırımı reddeden pek çok ifadesi vardır. Erken Ortaçağ'lardan itibaren Yunan ve Roma kültürlerine asimile olmaya başlayan Hıristiyanlık antik uygarlıkların mirasını devralmıştır. Bu mirasın önemli bir kısmı da antik hurafelerdir. Nitekim İsa'nın çarmıha gerildiği gün olduğu kabul edilen cuma uğursuz bir gündür. Zamanımıza kadar gelen ve en çok bilinen sayılarla ilgili uğursuzluk fenomeni on üç sayısı ile alakalıdır. Hıristiyan inancına göre İsa'nın son akşam yemeğinde kendisiyle birlikte masada on üç kişi vardı. Yemekten sonra İsa'nın yakalanması on üç sayısı ile ilgili bu fenomenin yaygınlaşmasına yol açmıştır. Şüphesiz on üç ile

ilgili bu uğursuzluk telakkisinin tarihsel kökeni, Vikingler'in tanrısı Odin'in on iki kişi için verdiği yemek davetine kendisini hileyle on üçüncü tanrı olarak davet ettiği Loki'nin Odin'in oğlu Balder'i öldürmesi mitosuna kadar uzanır. Hıristiyan geleneğinde ayın on üçüncü günü, binaların on üçüncü katı, on üç kişinin yan yana bulunması gibi pek çok uğursuzluk anlayışı mevcuttur. Ortaçağ'lardaki en popüler uğursuzluk telakkileri arasına ayna kırma, kara kedi görmek, merdiven altından geçmek, gece tırnak kesmek türünden inançlar da dahil edilebilir.

Çin kültüründe dört sayısı ölüm kelimesinin telaffuzuna benzediği için uğursuzdur. Bundan dolayı Çin'de pek çok binaların dördüncü katı yoktur. Kuzeye bakan evlerin, gece havlayan köpeğin, gece tırnak kesmenin, makarnayı keserek yemenin (hayatı kısaltmak anlamına geldiği için) uğursuzluk getirdiğine inanılır. Japonlar'da da aynı sebepten dolayı dört sayısı uğursuzdur. Yemek yeme çubukları yiyeceğe saplanmaz, zira bu hareket sadece ölü ritüelinde yapılır. Kuzeye karşı yatıp uyumaz. Cenaze arabası geçerken baş parmak saklanır.

Uğursuzluk inancı konusunda çeşitli din ve toplumlarca benimsendiği bilinen bu örneklerle yüzlercesini eklemek mümkündür. Bu inancın kökeni arkaik dönemlerde insanın tabiatla ilişki kurma çabasında aranmalıdır. Karşılaşılan sıra dışı tabiat fenomenleri, anlaşılabilen kozmik felâketler veya düzenler, evreni algılamaya çalışan insanın birtakım simgesel arketipler meydana getirmiş olmalıdır. Şüphesiz uzun tarihsel süreç bu tecrübelerin şeklini tanzim etmiş ve bunların şekil değiştirerek günümüze kadar ulaşmasına katkıda bulunmuştur.

BİBLİYOGRAFYA :

J. Trachtenberg, *Jewish Magic and Superstition*, New York 1939, s. 10-20; a.m.f., "The Folk Element in Judaism", *The Journal of Religion*, XXII/2, New York 1942, s. 173-186; P. R. Goldin, *The Culture of Sex in Ancient China*, New York 2002, s. 72-75; C. H. Toy, "The Earliest form of the Sabbath", *Journal of Biblical Literature*, XVIII/1-2, London 1899, s. 190-194; A. J. Rose, "Unlucky and Lucky Children and Some Birth Superstitions", *Folklore*, XIII/3, London 1902, s. 278-280; L. R. Yoffie, "Popular Beliefs and Customs among the Yiddish Speaking Jews of St. Louis", *The Journal of American Folklore*, XXXVIII/149, New York 1925, s. 375-399; M. L. Thomsen, "The Evil Eye in Mesopotamia", *JNES*, LI/1 (1992), s. 19-32; Murat Orhun, "Hititlerde Karacığer Falı, Kuş Uçuşu Falı ve Bunların Etrüsklerdeki Uzantısı", *Gazi Akademik Bakış*, III/5, Ankara 2009, s. 231-250; K. Kohler - L. Blau, "Evil Eye", *JE*, V, 280-281.

KÜRŞAT DEMİRCİ

UHDE

(العهدَة)

Sorumluluk anlamında
fıkıh terimi.

Sözlükte "taahhüt, anlaşma, güvence, eman" gibi mânalara gelen **ahd** kökünden türeyen **uhde** "riskli durumdan veya böyle bir durumun sonuçlarından sorumlu olmak" demektir. Fıkıhta da uhde "sorumluluk" anlamında kullanılır ve yerine göre bu dinî, hukukî, cezaî, malî sorumluluk olabilir. Fıkıh eserlerinde cinayet, akid, nikâh, mebî' ve semen gibi terimlerle tamlama halinde kullanılması bunu teyit etmektedir. Buna rağmen "malî sorumluluk ve hasar sorumluluğu", daha özel olarak da "satıcının ayıba ve zapta karşı tekeffül borcu" mânasındaki kullanımı yaygındır.

İbadet alanında uhde mükellefin bir ibadeti yerine getirme sorumluluğunu ifade eder. Hangi fiil ve durumların mükellefi sorumluluktan kurtaracağı hususu ibadet türlerine göre farklılık taşır. Vâcip fiilin istenen evsafa yerine getirilmemesi halinde o yükümlülük mükellefin zimmetinden ve uhdesinden düşmez. Bu çerçevedeki kullanımlarda uhde yerine zimmet terimine yer verildiği görülür.

Uhde tazminat hukukunda malî sorumluluğu belirtir. İşlenen bir fiilin sorumluluğu prensipte fâiline aittir. Ancak yaş küçüklüğü, akıl hastalığı veya kölelik sebebiyle ehliyeti kısıtlı olan kişilerin işledikleri suçtan, verdikleri zarardan kimin sorumlu tutulacağı, işlenen fiilin yol açtığı zarardan sorumluluğun (uhdetü'l-fi'l) o fiilin sahibine mi yoksa kısıtlının velisi veya efendisine mi ait olacağı hususu geniş tartışmalara konu olmuştur. İkrahtan itibaren yapılan işlemin yol açtığı zarardan kimin sorumlu kabul edileceği ve hayvanların verdiği zarardan sorumluluk da benzeri bir yaklaşımla ele alınmıştır. Yerine göre uhde hasar sorumluluğunu ifade eder, bu tür durumlarda uhde damân terimiyle dönüşümlü olarak kullanılır (bk. DAMÂN). Tebie, gurm ve muâheze kelimeleri de çoğu zaman uhde ile eş anlam bir kullanıma sahiptir.

Uhde alım satım hukukunda ekseriyetle zapta ve ayıba karşı tekeffül borcunu anlatır. Kaynaklarda zapta karşı tekeffül borcu demek olan "damânü'd-derek" konusu işlenirken uhde kavramı önemli rol üstlenmekte, zapta karşı tekeffül borcu

İçin “uhdetü’s-semen, uhdetü’l-mebî” gibi terkipler kullanılmaktadır. Bununla, satılan malın sorumluluğunun satıcıya ait olduğu teminat altına alınmakta, aksi takdirde alıcının uğrayacağı zararın karşılanacağı taahhüt edilmektedir. Uhdetü’s-semen aslında semenin yazılı olduğu belgeyi ifade eder. Ancak burada uhde belgedeki semene izâfe edilmektedir. “Damânü’l-uhde” şeklindeki kullanımla da yine uhdetü’s-semen kastedilmiştir. Semen zimmette yer alan bir maldan oluştuğu için bazı yerlerde “damânü’z-zimme” terkibi de aynı anlama gelmektedir. Uhde “ayıba karşı tekeffül borcu” mânasında kullanıldığında satıcının uhdesinde oluşun ve alıcının ne akid ne de kabz sırasında farke demediği ayıptan sorumluluğunu anlatır. Zira akid veya kabz sırasında alıcı tarafından farkedildiği halde ses çıkarılmayan ayıba rıza gösterilmiş sayılır. Satıcının ayıbı bilip bilmemesi onu sorumluluktan kurtarmaz. Satıma konu edilen malın teslimine kadar bütün riskleri genelde satıcıya, teslimden sonrasına ait riskleri ise alıcıya aittir; buna göre teslim işlemi ve ayıbın hangi döneme ait olduğu burada önem arz etmektedir. Bazı durumlarda ifanın iki tarafın katılımına muhtaç bir işlem sayılması bu tür ihtilâfları önlemeye yöneliktir (bk. AYIP).

Kölenin uhdesinin üç gün, bazı rivayetlerde üç gece süreceği yönündeki hadiste geçen “uhdetü’r-rakik” tabiri, satın alınan kölenin üç gün içinde herhangi bir hastalığı ortaya çıkarsa bu hastalığın ispata gerek kalmadan teslim öncesine ait bulunduğu hükmedilmesi şeklinde açıklanmaktadır. Hastalığın üç gün geçtikten sonra ortaya çıkması halinde bu hastalığın satış öncesinden kaldığı iddiası alıcının ispatına muhtaçtır. Normal hastalıklar için belirlenen üç günlük uhde süresi farkedilmesi uzunca bir zamanın geçmesine bağlı olan akıl hastalığı, cüzzam ve alaca hastalıklarında bir yıldır. Buna “uhdetü’s-sene” denilir. Köle dışında uhdenin işlemediğini belirten Mâlik b. Enes, satıcının satılanla ilgili olarak herhangi bir sorumluluk taşımayacağına dair (berâet) şartının satıcıyı uhdeden kurtarmayacağını ileri sürmüş ve bunu Abdullah b. Ömer’in benzer bir olaydaki uygulamasıyla temellendirmiştir (el-Muvaṭṭa’, “Büyü”, 3-4; Ebû Dâvûd, “Büyü”, 70). Bu rivayet berâet şartının uhdeyi düşürmediğini göstermektedir. Ebû Bekir İbnü’l-Arabî, konuyla ilgili hadisi şerh ederken örf ve âdete dayanan

en önemli meselelerden birini uhdenin teşkil ettiğini belirtir. Çünkü burada uhde, satılan malın kabza rağmen üç veya dört gün daha satıcının sorumluluğunda kalmaya devam etmesini ifade etmektedir. Halbuki normalde satılan malın hasar sorumluluğu kabz ile karşı tarafa geçer. Öte yandan neyin ayıp kabul edileceğine dair belirleyici olan örfdür; hangi malda neyin ayıp sayılacağı o yörenin veya ticaret erbabının örfüne göre tesbit edilir (el-Ḳabes, II, 788-789, 805).

“Ayıba ve zapta karşı tekeffül borcu” anlamındaki uhde akdin hukuku çerçevesinde yer alacağından hukukî işlem vekil tarafından gerçekleştirilmişse uhdeye ilişkin anlaşmazlık durumunda meselenin yargı boyutu da vekile ait olacaktır. Fakat nikâh akidinde vekil akdi kendisine değil müvekkiline izâfe etmek durumunda olduğundan nikâh akidinin uhdesi müvekkile aittir (Serahsî, VI, 132). Kölenin efendisinden izinsiz ve mudâribin yaptığı işlemlerde uhde akidden doğan borçlardan kimin sorumlu tutulacağı, yani bir tür akdî mesuliyet anlamını çağrıştırmaktadır. Son dönem Şâfiî metinlerinde bey’u’l-uhde “bey’ bi’l-vefâ” anlamında kullanılmıştır. Buna göre meselâ borçlu, borcuna karşılık olarak ancak borcunu ödediğinde geri verilmesi şartıyla evini alacaklısına satmaktadır. Heytemî bu satımı fâsîd bey’ kapsamında ele alır.

BİBLİYOGRAFYA :

Lisânü’l-‘Arab, “‘ahd” md.; Şâfiî, el-‘Um (nşr. Rif’at Fevzî Abdülmuttalib), Mansûre 1422/2001, IV, 435-436; Mâverdî, el-Hâvi’l-kebir (nşr. Ali M. Muavvaz – Âdil Ahmed Abdülmecûd), Beyrut 1414/1994, III, 369; V, 221-222; VI, 141, 330, 440-441; VII, 81, 224, 237, 282, 283; Serahsî, el-Meb-sûṭ, IV, 95; VI, 3, 6, 132; XII, 104; XIV, 101, 122; XIX, 45; XX, 109; XXI, 77, 87; XXII, 59, 128; XXIV, 128; XXV, 16, 94, 127; XXX, 140; Ebû Bekir İbnü’l-Arabî, el-Ḳabes fi şerhi Muvaṭṭa’i Mâlik b. Enes (nşr. M. Abdullah Vülid Kerîm), Beyrut 1992, II, 788-789, 805; İbnü’l-Hümâm, Fethu’l-ḳadîr (Bulak), V, 151-183; İbn Hacer el-Heytemî, Tuḥfetü’l-muḥtâc, [baskı yeri ve tarihi yok], IV, 296-300; Hatîb eş-Şirbînî, Muḡni’l-muḥtâc (nşr. M. Halîl Aytânî), Beyrut 1418/1997, II, 260-261; Buhârî, er-Ravzû’l-mürbi‘, [baskı yeri ve tarihi yok] (Müessesetü’r-risâle), s. 329; Derdîr, eş-Şerhu’s-şâgîr (nşr. Mustafa Kemâl Vasfî), Kahire 1392, III, 191-195; Sâlih el-Ezherî, Cevâhirü’l-iklîl, Beyrut, ts. (el-Mektebetü’s-sekâfiyye), II, 50; Es’ad Diyâb, Damânu ‘uyûbi’l-mebî’i’l-ḥafıyye, Beyrut 1403/1983, s. 331, 363; “‘Uhde”, Mu.F, XXXI, 36-38.

BİLAL AYBAKAN

UHNÛH

(bk. İDRÎS).

UHUD GAZVESİ

(غزوة أحد)

Müslümanlarla
Mekkeli müşrikler arasında yapılan
ikinci büyük savaş
(3/625).

Gazveye adını veren Uhud dağı Medine’nin kuzeyinde Mescid-i Nebevî’ye yaklaşık 5 km. mesafededir. Bölgedeki dağ silsilelerinden ayrı ve tek başına bulunduğu için bu adı aldığı anlaşılmaktadır. 8 km. uzunluğundaki dağın yüksekliği 720 metredir. Günümüzde doğuda Medine Havalanı yolu, batıda Tarîkûluyûn ile çevrilmiş olup gelişen şehre bitişmiştir. Medine’den bakıldığında koyu kırmızı bir görünüm arz eden Uhud dağı bitki örtüsü bakımından son derece fakirdir. Hz. Peygamber çeşitli vesilelerle Uhud’dan söz etmiş, “Uhud bizi sever, biz de Uhud’u severiz” demiştir (Buhârî, “Megâzi”, 27; Müslim, “Ḥac”, 503-504). Bir defasında Ebû Zer el-Gifârî ile birlikte Harre mevkinde yürürken Uhud dağına bakmış ve, “Ey Ebû Zer! Şu Uhud dağı kadar altınım olsa üç gün sonra borçlarım için ayırdıklarım hariç elimde tek dinar dahi bırakmadan hepsini infak ederdim” buyurmuştur (Müslim, “Zekât”, 32). Resûl-i Ekrem Hz. Ebû Bekir, Ömer ve Osman ile birlikte Uhud dağına çıktığı bir sırada dağ sallanınca “Ey Uhud, sakın ol! Senin üzerinde bir peygamber, bir sıddîk ve iki şehid var” demiştir (Buhârî, “Aşhâbü’n-nebî”, 5; Tirmizî, “Menâkıb”, 18; Müsned, III, 112).

Hicretin 2. yılında (624) müslümanlarla Mekkeli müşrikler arasında cereyan eden Bedir Gazvesi’nde ağır bir yenilgiye uğrayan müşrikler intikam almak için hazırlık yapmaya başladılar. Yahudi Benî Kaynakâ kabilesinin, ihaneti yüzünden Medine’den sürülmesi diğer Medine yahudilerinin de müslümanlara kin beslemesine sebep oldu. Yahudi liderlerinden Kâ’b b. Eşref, Bedir yenilgisinden duyduğu üzüntüyü belirtmek için Mekke’ye gidip Mekke’liler’i müslümanlardan intikam almaya teşvik etti ve kendilerine yardım vaadinde bulundu. Bedir’de müslümanların hücumundan kurtulan Ebû Süfyân idaresindeki kervan Mekke’ye ulaşınca mal sahipleri bütün kârlarını savaş için harcamaya karar verdiler. Amr b. Âs ve Resûlullah’ın Bedir’de fidye almadan serbest bıraktığı şair Ebû Azze el-Cumahî’nin de aralarında bulunduğu dört kişilik bir heyet Mekke çevresindeki kabilelerden asker toplamak amacıyla görevlendirildi. Yıl boyunca